

Críticamúsica/cinema

Imma Merino

Una festa al cinema Montgrí

'El circ', de Charles Chaplin

Música: Lluís Vidal i David Xirgu
Festival de Torroella, 16 d'agost

El rodatge d'*El circ* (1928) va ser tan accidentat i tan marcat per l'escàndol del divorci entre el còmic i l'actriu Lita Grey, que Charles Chaplin va voler oblidar la pel·lícula i no la va ni esmentar en la seva autobiografia. Tanmateix, podria dir-se que el 1970, quan ell ja tenia 80 anys, Chaplin s'hi va reconciliar fent-ne una reedició i afegint-hi una música composta per ell mateix. No va interpretar-se, però,

la música del còmic en la projecció d'*El circ*, dissabte al cinema Montgrí, dins de la programació del Festival de Torroella. Acompanyat pel bateria David Xirgu, el pianista i jazzman Lluís Vidal va aportar-hi una música pròpia, creada especialment per a la pel·lícula, que va barrejar amb fragments de peces inspirades en el món del circ compostes per Chick Corea, Charles Mingus, Manel Blancafort, Ígor Stravinski i Egberto Gismonti.

L'experiència va resultar feliç (com ho acostumen a ser les propostes cinematogràfiques d'aquest festival de música) perquè la

comicitat (i a vegades també la tristesa) dels films amb Charlot no falla mai, però també perquè la música de Vidal, independentment de la creada per Chaplin amb uns aires més circenses, va acoblar-se a les imatges fent-hi un comentari personal. En tot cas, insisteixo, Charlot no falla mai. El primer quart d'hora d'*El circ* és una coreografia càotica perfectament orquestrada en què, escapant-se com sempre de la policia i també d'un lladre que ha amagat una cartera robada a la butxaca del rodamón, Charlot es perd en la seva imatge multiplicada per diversos

Charles Chaplin a la pantalla i Lluís Vidal i David Xirgu posant música en directe a la pel·lícula ■ MARTÍ ARTALEJO

miralls en una barraca de fira i, per continuar escapant-se, simula que és un autòmat en una escena genial. A més de ser un film autoreflexiu, en què Chaplin mostra que era conscient que el seu art còmic deriva dels espectacles populars i alhora aporta una diferència a través del cinema, hi ha altres escenes antològiques en què la comicitat es barreja amb el suspens, com ara aquella en què Charlot és en una gàbia amb un lleó i una altra en què fa de funambulista mentre uns micòs anguniosos l'assetgen. En fi, una nova festa al Montgrí.